

Jan Vodňanský: POHÁDKA O ZMRZLINOVÉ CHALOUPCE

Jednou, bylo to takhle o prázdninách, seděla ježibaba s ježidědkem na zápraží perníkové chaloupky. Bylo jim horko a nudili se. Děti totiž už dávno znaly tu jejich povedenou chaloupku ze všech možných knížek, a tak se jí zdaleka vyhýbaly. Najednou ježibabka ukázala zuby a skoro to vypadalo, jako když se směje.

„Čemu se chechtáš, bábo?“ zajímal se dědek.

„Ale dědku, už to mám, už jsem na to přišla, co my uděláme!“ šveholila babka a vesele se plácala do čela. *„Postavíme si na léto letní sídlo!“*

„Co to povídáš? Že tě píchlo sídlo?“ ptal se ježidědek, který byl už pořádně nahluchlý.

„Žádné sídlo, povídám. Sídlo!“ křičela mu ježibaba přímo do ucha. *„To je teďka taková móda, víš, každé si buduje nějakou tu rekreační chalupu.“*

„Ale my máme chalupu,“ zahučel dědek.

„No jo, ale perníkovou. A sem nám už žádné dítě nepřijde!“

„A divíš se?“ poznamenal dědek.

„Tomu se teda opravdu nedivím,“ povzdechla si bába.

„Jeníček s Mařenkou všude vykládali, co jsme jim chtěli udělat, a teď jsou toho plné pohádky. Dej na mě dědku! Postavíme si novou chaloupku, a když už, tak zmrzlinovou! Uvidíš, jak se do ní děti pohrnou!“

A tak si ježibabka s ježidědkem postavili nedaleko od perníkové, v úplně jiném lese letní zmrzlinovou chaloupku. A skutečně, děti se hrnuly.

„Dneska se možná ztratím,“ uklidňoval Tomáš předem maminku, když se ráno chystal do lesa na houby.

„Opovaž se, já mám jenom jedny nervy,“ varovala ho maminka. *„Ale mami, jednou za prázdniny se člověk trošičku ztratit může, jako třeba Petr. Ten včera zabloudil v lese a najedl se tam hrozně dobré zmrzliny.“*

„A nevymýšlíš si náhodou?“ divila se maminka.

„Ne, nevymýšlím. Je tam prý taková chaloupka.“

A taky byla. Její stěny voněly vanilkovou zmrzlinou. Dveře, okenní rámy a okenice se zelenaly pistáciovou. Před vchodem lákala k posezení veranda s lavičkou, pro změnu z banánové zmrzliny lehce posypané kokosovou drtí. Ozdobné sloupky byly ze samých nanuků obalených v čokoládě. V pistáciových oknech stály květináče z oplatkových kornoutů a z nich vyhlížely kopečky jahodové, citronové a malinové zmrzliny s čepičkou čerstvé šlehačky.

Ježidědek s ježibabou se vlídně usmívali a spokojeně přihlíželi, jak dětem chutná. Chtěli nejprve získat jejich důvěru, a tak si děti klidně pochutnávaly na zmrzlině. A když už nemohly, vydaly se na cestu domů a nikdo je nezdržoval.

Teprve třetí den si ježibabka vybrala jednu holčičku, která právě olizovala jeden z jahodových kornoutů. Usmála se na ni medovým úsměvem a zeptala se jí: „*Hele, nejmenuješ se ty náhodou Mařenka?*“

„*Ne, to ne, jmenuji se Barbora,*“ odpověděla holčička a pochutnávala si dál na kornoutu.

„*Hele, dědku, je tady taková pěkná buclatá, ale není to Mařenka. Bereme i Barbory?*“

„*Co? Jaký brambory?*“ ptal se ježiděda.

„*Takže ji berem,*“ rozhodla se ježibabka a zahučela dědkovi do ucha: „*Tedy si vezmi Barboru, zamkni ji do nanukového chlívku a já se zatím poohlédnu po nějakém Jeníčkovi.*“

Dědek zamkl Barboru do nanukového chlívku a kupodivu mu to nedalo žádnou práci. Šla tam sama, a ráda. Jahodové zmrzky už byla přejedená, ale dostala právě chuť na nanuky v čokoládě. Viděla je na střeše, ale tam se jí pro ně šplhat nechtělo. Tady ve chlívku je měla pěkně po ruce. A tak vesele uždibovala. Z nanukového chlívku dědek vrazil do chaloupky a pořádně roztopil zmrzlinovou pec. Jenomže to asi neměl dělat, však vy už asi tušíte proč. Ale nepředbíhejme. Děda totiž právě zaslechl volání ježibaby.

„*Dědku, dědku, co bys říkal tomuhle Jeníčkovi...?*“

A tak vyběhl z chaloupky, aby se podíval. Kluk, pěkně kulaťoučký skoro jako Barbora, se blížil k lesní cestě a už se předem olizoval. Nebyl to Jeníček, ale Tomáš. Najednou strnul. Ježibabka a ježidědek se otočili k chaloupce. Už tam nebyla. Samým leknutím si nepovšimli ani velikánské loužičky mnoha barev, která se rychle vpíjela do zeleného mechu. Uprostřed té loužičky stála Barbora a pilně olizovala posledního nanuka. Ježidědek a ježibabka na sebe pohlédli očima vypoulenýma hrůzou.

„*To není holka, to je Bumbříček,*“ vykřikla ježibabka, „*utíkejme, dědku, když tak rychle vymlaskla celou chalupu, tak klidně zbaští i nás dva!*“

A tak oba vzali nohy na ramena a utíkali zpátky ke své staré opuštěné perníkové chaloupce.

Tomáš se za nimi překvapeně díval, dokud nezmizeli v záhybu lesní cesty. Pak udělal několik kroků směrem k Barboře.

„*Ahoj,*“ oslovil ji, „*hele, tady prý je nějaká zmrzlinová chaloupka...*“

„*Byla,*“ odpověděla Barbora a on si vzpomněl, že něco takového snad dokonce před chvílí na vlastní oči viděl.

„*To víš, Tomáši, nemůžeš hned tak všemu věřit, a hlavně ne pohádkám,*“ řekl tatínek, když kluk doma večer vyprávěl, jak se mu chaloupka rozplynula před očima.